

Az imádság

Máté:26,39

És egy kissé továbbment, arcra borult, és így imádkozott „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te”.

Testvéreim, én elhiszem, hogy imádkoztok, de tudjátok-e mi az imádság? Az imádság minden gondolatunknak összekapcsolása Isten gondolatával. Akkor imádkozom, amikor minden dolgot és eseményt úgy tudok tekinteni, mint Isten művét és rendelését; amikor minden gondolatomat, kívánságomat és elhatározásomat az Isten akarata alá rendelem; amikor az Ő jelenlétének tudatában élek, s ez az isteni jelenlét hite és érzése féken tart a legvadabb örömben, és vigasztalást ad a legfélelmetesebb fájdalomban is.

Az imádság erő. Amik vagyunk, bizonyára az imádság által vagyunk. Ha valami haladást tettünk a jóban, ha ellenálltunk a kísértéseknek, ha van némi önuralmunk, ha vágyainkban és óhajtainkban felette élünk a mindennapiságnak, akkor ezt bizonyosan az imádságnak kell tulajdonítanunk.

Azért nagyon hasznos és szükséges, hogy kövessük Megváltónkat imádságának csendes helyére és tanuljunk Tőle imádkozni. Jézus gecsemáné kerti imádsága alapján szólok most előttetek:

- 1./ Az imádság jog és nem kötelesség.**
- 2./ Az imádság igazi hatásáról és feladatáról.**
- 3./ Az ezekből következő erkölcsi következményekről.**

I. Az imádság jog és nem kötelesség.

Nem jó, amikor a szülők kötelességévé teszik a gyermeknek, hogy imádkozzék. Az imádság nem kötelesség a sok kötelesség között, hanem kiváltság, szent jog.

1. Az imádság emberi természetünk szükségérzete. Az ember érzi, hogy szüksége van az imádságra, mint a levegőre, ha nem akar megfulladni. Imádság nélkül megfullad az ember lelke. Ez a szükségérzetünk kettős gyökérből táplálkozik:

a./ Vágyakozunk a rokonszenv után. Más emberi életekkel, lelkekkel csak egy vagy két ponton találkozunk. Gondolatunk és érzésünk világának mélységeiben egyedül vagyunk. /Tóth Árpádnak van erről egy szép verse: Lélektől-lélekgig/ S az a vágy, hogy ebből a félelmes magányosságból szabadulhassunk, az imádságban jut kifejezésre.

b./ Az imádságban menekülünk meg a végzet nyomasztó érzésétől. Szinte roskasztó lesz az az érzés, amikor rádöbbenünk, hogy minden dolog előre meg van állapítva, meg van írva, hogy olyan kényszerítő körülmények vesznek

körül bennünket, amelyekből nincs menekvés, az imádság által jutunk el Ahhoz az élő személyhez, Aki szent akaratával, atyai szeretetével kormányoz minden dolgokat.

2. Az imádsághoz jogunk van, mert Isten gyermekei vagyunk. Atyám! mondja Krisztus. És Ő megosztja velünk ezt az istenfiúságot. Kijelenti, hogy az egész emberi nemzet egy család, amelyben az Isten az Atya, és Krisztus a mi elsőszülött testvérünk. Különös család az, amelyben a gyermek akarata parancsol, de ugyanilyen különös család az is, amelyben a gyermek nem mondhatja el a maga, talán balga kívánságait, ha mindjárt megmagyarázzák is néki azok lehetetlen-ségét.

3. Az imádsághoz jogunk van, mert Krisztus is imádkozott. Hozzanak érveket az imádság ellen, amilyeneket csak akarnak, én mégis azt mondom, mivel Krisztus imádkozott, én is imádkozom, akarok imádkozni, kell imádkoznom. S ne mondd azt Testvér, hogy várnod kell, amíg zavarod elmúlik és ismét nyugodt leszel. A lélek legborzasztóbb vihara is alkalmas idő az imádságra. Krisztus a halálos küzdelem órájában imádkozott. Ne fontolgasd, hogy imádságodat meghallgatja-e Isten vagy sem. Mondd: „Atyám! Ettől félek, ezt kívánom. Hallgasd meg a te balgatag és tévelygő gyermekedet. Hadd múljék el tőlem ez a keserű pohár.”

II. Az imádság igazi hatása és feladata.

„Amint te akarod.” Minden imádságnak az a feladata, hogy az emberi akaratot az isteni akarat alá rendelje. Nézzük csak meg Megváltónk gecsemáné kerti imádságát. Először így imádkozik: „Múljék el tőlem e pohár.” Azután odamegy tanítványaihoz, látja, hogy azok elaludtak, nem tudnak vele vigyázni, felébreszti lelkében azt a gondolatot, hogy talán nem is akarja az Atya, hogy kiigya a poharat. Így imádkozik: Ha nem lehetséges, hogy elmúljék tőlem e pohár és ki kell azt innom, akkor is legyen meg a te akaratod. Majd ismét visszamegy és szavai még szigorúbbá lesznek: Ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te. Mire legutoljára visszatér, már elmúlt minden tétovázás, az emberi kívánságnak többé nincs semmi nyoma, alázatosságában szilárdan megy sorsa elé: Keljetek fel és menjünk. Íme elközelget, aki engem elárul. Ez az imádság igazi lefolyása és története. Ebből az következik:

1./ Az olyan imádság, amely nem képes arra, hogy kívánságainkat megfékezze, hogy szenvedélyes vágyunkat csendes alázatossággá változtassa, aggódó és lázas várakozásunkat hallgatag önmegadássá, önmegtagadássá tegye, nem igazi imádság és csak azt bizonyítja, hogy az igazi imádságnak lelke nincs meg mibennünk.

2./ Az az élet a legszentebb, amelyben legkevesebb a kérés és a vágy és legtöbb az Istenre való várakozás. Abban az imádságban, amelyet Krisztus tanított, a Miatyánkban, személyes javunkért csak egyetlen egyszerű és szerény kérés van: A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Ez a kérés is inkább függést fejez ki, mint vágyat. Mi sokszor összetévesztjük az imádságot a kéréssel. Azt gondoljuk, hogy az imádság amolyan kívánság lista, valamiféle mennyei „Önök kérték, mi pedig teljesítjük”. Nem Testvérek, Isten nem azért adta nekünk az imádság lehetőségét és jogát,

hogy vele a világ javait megnyerjük, hanem hogy imádkozó életet élve azok nélkül is boldog életet élhessünk. Nem azért adta, hogy kikerüljünk a rossz-
szat, a bajt, hanem hogy erőt nyerve szembe merjünk szállni a gonosszal.
„Angyal jelent meg a mennyből és megerősítette őt.” Ez volt az igazi
válasz Krisztus imádságára. Ha tehát a közelgő veszély tudatában
imádkozunk, imádságunk nem akkor aratott győzelmet, ha sikerült a
megpróbáltatást elkerülnünk, hanem ha megtanultuk azt mondani, amit Ő:
Keljetek fel és szálljunk szembe a gonosszal! Így lesz az imádság Isten
akaratával való szent egyesülésünk.

III. Az imádság erkölcsi következményei:

1./ Imádság által értjük meg Isten igéjének felhívását: Bizalmat legyen az
Úrban teljes elméből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Az imádság
segít bennünket arra, hogy bizalmatlanok leszünk a magunk értelmével
szemben, amely mindig parancsolni akar Istennek.

2./ Jóakarátú emberekké leszünk. Arra törekszünk, hogy inkább mások
hasznát mozdítsuk elő, mint az önérdekét, s visszaborzadunk attól, hogy
olyat szerezzünk meg magunknak, ami csak mások kárával történhetik meg.

3./ Alázatosságra nevel az imádság, mert érezzük parányi voltunkat. De ez
az alázatosság vezet el Isten jóságához, Aki mindent javunkra tud és akar
fordítani.

Pápa, 1979. ápr. 29. Robertson után

Hargita Pál